

Arrest

nr. 206 269 van 29 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: F.

geboortedatum: [...]1989

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 07.02.2017 (bijlage 20). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging dd. 04.08.2016 (bijlage 19ter) met zijn legaal in België verblijvende Nederlandse zus mevrouw T. S. (° [...]1981) werd op 03.02.2017 geweigerd met een beslissing weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd op 07.02.2016 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn Nederlandse Zus mevrouw T. S. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin geeft het feit dat betrokkenes broer eveneens met hen samenwoont hem automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat hij de mantelzorg van deze zus behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Moderne communicatie middelen stellen betrokkene en zijn zus (en zijn broer) in staat om contact te houden met elkaar en zou hun familiale band verder te zetten. Bovendien kan betrokkenes zus en zijn broer hem steeds komen bezoeken in Turkije.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet

van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 07.02.2017.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van twee jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.”

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM2. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker vormt een feitelijk & hecht gezin met zijn Nederlandse zus, TS. Er is dus sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker diende een aanvraag in tot verblijf in hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, hierdoor ontving hij op 17.03.2017 een bijlage 19ter, deze procedure is nog steeds lopende. Dat verzoeker reeds verschillende jaren deel uitmaakt van het gezin van zijn zus, dat zijn verblijfsaanvraag hierop gegrond is.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

De Staat moet aantonen dat er een billijke afweging gemaakt werd tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting tot het in stand houden van het gezinsleven. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de

belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁴ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM.

In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker niet kan worden verder gezet in het land van herkomst. Dat verzoekers zus onmogelijk kan meereizen naar Turkije, haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM liggen in België verankerd.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Dat de bestreden maatregel dan ook om de hierboven vermelde redenen in strijd is met de Belgische Wet en verzoeker onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld."

Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift de algemene stelling poneert dat de bestreden maatregel dan ook om de "hierboven vermelde redenen" in strijd is met "de Belgische wet", duidt verzoeker niet aan welke overige rechtsregels of -bepalingen zij naast diegene die hierboven reeds werden vermeld geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting en betoogt onder meer dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en het dus duidelijk is dat er met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de gemachtigde.

Verzoeker laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet op "afdoende" wijze de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen of die motiveren waarom een inreisverbod voor 2 jaar wordt opgelegd.

De Raad stelt immers vooreerst vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De gemachtigde verwijst meer bepaald naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering. Zoals verzoeker eveneens aangeeft, verwijst de gemachtigde naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 7 februari 2017 en waaraan geen gevolg werd gegeven. De Raad stelt vast dat overeenkomstig het in casu van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet in principe een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod bestaat. Verzoeker kan gevolgd worden dat de gemachtigde zich om humanitaire redenen conform § 2 van artikel 74/11 kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, doch hij haalt geen enkele humanitaire reden aan. Infra zal blijken dat de eventuele humanitaire reden gestoeld op artikel 8 van het EVRM niet kan aangenomen worden.

De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde verwijst hierbij naar een aanvraag gezinshereniging van 4 augustus 2016 met zijn in België legaal verblijvende Nederlandse zus dewelke werd geweigerd. Tevens verwijst de gemachtigde naar de aanwezigheid van zijn zus in het kader van artikel 8 van het EVRM (cf. infra). De gemachtigde stelt dat verzoeker dan ook geen enkel wettig motief heeft om alsnog in België te verblijven. De gemachtigde

verwijst betreffende de proportionaliteit in zijn besluit naar hetgeen voorafgaat, het belang van de immigratiecontrole en de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Tevens voegt hij toe dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn. Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod werd genomen evenals waarom een termijn van 2 jaar werd opgelegd.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat verzoeker op dit punt eveneens een theoretische uiteenzetting geeft met onder meer een verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Wat de concrete elementen in casu, evenals wat de aangevoerde schending van de redelijkheidsplicht betreft, geeft verzoeker aan dat hij een feitelijk en hecht gezin vormt met zijn Nederlandse zus S. T. Verzoeker stelt dat er “dus” sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het feit dat hij samenwoont met zijn zus – en met zijn broer – maar dat dit verzoeker geen automatisch recht geeft op verblijf. Tevens stelt de gemachtigde dat verzoeker niet aantoonde dat hij de mantelzorg van deze zus behoeft.

De Raad stipt aan dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige zussen of broers. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). Bijgevolg is betwistbaar dat de relatie tussen verzoeker en zijn zus een beschermingswaardige relatie is, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 8, tweede lid van het EVRM, wijst de Raad er nog op dat opdat er daadwerkelijk sprake zou zijn van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of er sprake is van een effectief privé- en/of familie- en gezinsleven en hierna wordt nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu betreft het een situatie van eerste toelating zodat artikel 8, tweede lid van het EVRM niet aan de orde is. Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat het “algemene belang van verwerende partij” niet zou kunnen prevaleren op de persoonlijke belangen die hij kan laten gelden, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt.

Hoe dan ook wijst de gemachtigde er in casu, nu er geen bijkomende afhankelijkheid is aangetoond, terecht op dat de moderne communicatiemiddelen hem, zijn zus en zijn broer in staat stellen om contact te houden met elkaar en zo hun familiale band verder te zetten en dat bovendien de zus en broer hem steeds kunnen komen bezoeken in Turkije. Het is in deze in geen geval nodig dat de zus verzoeker zou achterna reizen, zoals verzoeker beweert, haar centrum van belangen kan in België gevrijwaard blijven. Verzoeker betoogt verder omtrent artikel 8, tweede lid van het EVRM, de legitimiteitstoets, de billijke belangenafweging en de positieve verplichting van de staat. Hij brengt evenwel geen bewijs bij van de stelling dat hij een feitelijk en een (zeer) hecht(e) gezins(cel) zou vormen of duidt niet in concreto aan welke (overige) familiale relaties hij bedoelt.

De Raad is van oordeel dat in casu de gemachtigde een redelijke belangenafweging heeft gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar de aanvraag tot verblijf, die hij indiende in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie waarvoor hij een bijlage 19ter ontving op 17 maart 2017, stelt de Raad vast dat deze aanvraag dateert van na de bestreden beslissing. De gemachtigde verwijst wel naar de eerdere gelijkaardige aanvraag van 4 augustus 2016 in de bestreden beslissing en het feit dat deze

aanvraag werd geweigerd op 3 februari 2017. Het beroep gericht tegen deze beslissing werd verworpen op 14 december 2017 door de Raad bij arrest nr. 196 621. De Raad stelde hierin ook reeds vast dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende bleek dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie.

Verder beperkt verzoeker zich wat betreft het privéleven tot de beweringen dat hij ontrukt wordt van de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte. Hij concretiseert of staaft zijn betoog niet. Verzoeker toont met zijn betoog dan ook geen schending van het privéleven aan. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Waar verzoeker aanstipt dat waar verweerder zou opmerken dat het vragen van een opheffing van het inreisverbod slechts theoretisch is en dat zij in de praktijk geen enkele garantie heeft, heeft hij een punt, doch dit is geen motief van de thans bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 2 jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Met ongestaafe beweringen slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, de redelijkheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geen vrijheidsberoving inhoudt en dat de Raad aangaande de vasthouding conform artikel 71 van de Vreemdelingenwet hoe dan ook geen rechtsmacht heeft.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Ter zitting wijst de raadsvrouw van verzoeker op het feit dat hij momenteel een beschermingsverzoek hangende heeft bij het CGVS omdat de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS) van 17 mei 2017 heeft vernietigd bij arrest nr. 188 542 van 16 juni 2017. De Raad stelt inderdaad vast dat verzoeker nog een beschermingsverzoek heeft ingediend op 19 april 2017 en bij voormeld arrest de beslissing van het CGVS waarbij de internationale bescherming werd geweigerd op 17 mei 2017, werd vernietigd door de Raad. De Raad gaf uitdrukkelijk de instructie bijkomend onderzoek te doen over de situatie van Koerden in Turkije, meer bepaald in Nusaybin, de vrees van verzoeker te onderzoeken in verband met de vrees geuit door zijn broer en diens hangend beschermingsverzoek, te onderzoeken in welke mate het hebben van als vluchteling erkende familieleden de nood aan bescherming kan rechtvaardigen en verzoeker omtrent dit alles te horen en te confronteren met de door het CGVS verzamelde informatie.

In deze wenst de Raad dan ook ten overvloede het bepaalde in artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet te benadrukken, met name dat *“het inreisverbod [...] niet [kan] ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”* De gemachtigde dient dan ook op gepaste wijze rekening te houden met de uitkomst van dit beschermingsverzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES